

ANNEX II

PROGRAMA D'ACTIVITAT

CENTRE DE LES ARTS LLIURES –

FUNDACIÓ JOAN BROSSA

2022

PROJECTE

ANY '22

FUNDACIÓ JOAN BROSSA
CENTRE DE LES
ARTS LLIURES

SALUTACIÓ

Joan Brossa va deixar a la Fundació que porta el seu nom el llegat de manera testamentària. La Fundació Joan Brossa diposità el fons patrimonial al Macba perquè s'afegís al que Joan Brossa havia deixat en vida a l'ajuntament de la seva ciutat, el qual el va confiar també al museu. Recentment el Macba amb la Fundació Joan Brossa van mostrar a la seva seu i en itinerància per centres d'art de Llatinoamèrica l'exposició a ell dedicada: Poesia Brossa es pot veure actualment a Ciutat de Mèxic.

En aquests quatre darrers anys, des que l'Ajuntament de Barcelona cedí a la Fundació Joan Brossa l'espai de la Seca-2 a l'antiga casa de la moneda, s'ha realitzat un programa de recerca i exhibició que gira al voltant de la crisi de la realitat ("Art i follia" i "La mèdium i el poeta") i de la crisi del llenguatge ("Joan Brossa i la poesia experimental 1946-1980" i "Poesia concreta:

Brossa-Viladot-Iglesias del Marquet"). A més, s'han celebrat dues sessions de PostBrossa dedicades als més joves creadors i la primera intervenció (Laia Estruch) al Gabinet Brossa. Cursos, seminaris i activitats pedagògiques han convertit la Brossa en un actiu centre de creativitat i coneixement.

Ara, amb la totalitat de l'espai La Seca, la Fundació Joan Brossa posa en funcionament el Centre de les Arts Lliures, un únic espai excepcional on s'hibriden la imatge, la paraula i l'acció. I ofereix un programa on el teatre, les arts i l'escriptura ressonen sense compartimentació, sigui entre la memòria i la innovació, sigui entre generacions diverses enllaçades amb un esperit radical i lliure.

En posar en marxa aquest equipament amb vocació pública, per respondre a les seves aspiracions, hem desenvolupat un programa a partir del Centre d'Estudis Joan Brossa i de l'equip de direcció. Aquest model, que no fa distinció entre l'elaboració de continguts i la seva gestió, compta amb una direcció col·legiada: Marc Chornet, director d'Arts en viu, Maria Canelles, directora d'Arts visuals i Sheila Eroles, directora de producció i gestió.

El programa que avui presentem ocupa diversos espais en un: l'espai del teatre i l'espai d'exposicions, les zones polivalents; i, a fora, l'espai de les accions de carrer, de les col·laboracions i de l'estudi. Complementàriament, la sortida del primer volum de Poesia completa aconsegueix les fites que ens havíem proposat.

En agrair a comissaris, estudiosos i artistes per la irradiació de Brossa, retem homenatge a quatre figures que ens han precedit: Pepa Llopis, la companya i presidenta fundacional, Josep M. Mestres Quadreny, l'amic i artista, també expresident, Hermann Bonnín, que impulsà l'Espai Escènic Brossa, i Arnau Puig, el filòsof de Dau al set. I l'agraïment, als membres del Patronat i membres del Centre d'Estudis Joan Brossa.

"El poema següent ara començarà", va escriure Joan Brossa tot construint en present el que ha de venir. És el principi de l'acció performativa. I d'això en som deutors i regeneradors.

Vicenç Altaió, president de la Fundació Joan Brossa

ANY 2022

Per a Joan Brossa l'acció poètica és la capacitat de transformar la realitat a partir d'una mirada subjectiva i peculiar, la del poeta, que fa aflorar quelcom nou, un significat nou. La poesia no s'expressa, només, en un paper. Tot pot ser suport d'un poema: un objecte, una imatge, una tipografia, una paraula, una situació dramàtica, una entrada de clown, un cabaret, un ballet, un striptease... Per això parla de poemes objecte, de poesia escènica, de poesia visual...

Vivim en l'era artística de la hibridació. Allò híbrid és signe i símbol de temps moderns i de contemporaneïtat artística. Hibridar, malgrat tot, és mesclar allò que prèviament ja tenia una entitat amb alguna altra cosa també identificada, ja etiquetada. Implica una comprensió de l'art basada en l'etiqueta, en la convenció. I si traiem les etiquetes?

I si obrim portes, tirem parets i oblidem les convencions "burgeses" de l'art? I si prescindim d'etiquetes? I si utilitzem les disciplines artístiques com a suport d'experiències poètiques? I si allò poètic és l'única condició? I si deixem que les arts es comportin llibertinament? Llibertàriament? Lliurement?

Què passaria? No ho sabem... Experimentació, assaig, error, risc, innovació, i+d, art, mescla, caos, críptic, crític, literal, metàfora, compromís, realitat, poètic...

Hem rebut l'encàrrec d'imaginar un espai on tot això passés. Com fer-ho? Tampoc ho sabem. La tasca de la Fundació Joan Brossa fins avui dia ens pot donar pistes que guiïn la nostra intuïció:

No hi ha futur sense passat. El compromís cap a la memòria i el llegat és el fonament des d'on una cultura pot encarar el demà.

Però, i sobretot, no hi ha passat sense futur. Sense el compromís cap a la creació i la reflexió contemporània, avantguardista, tot llegat caurà en l'oblit. Tota memòria serà esborrada.

Només podem incidir en tot plegat treballant des de i per al present. Per això, més que plantejar-nos què hi ha d'haver dins del Centre de les Arts Lliures, ens hem plantejat quines condicions hi hem de generar.

Compromís cap al sector artístic. El Centre és un equipament amb vocació de servei públic que treballarà en benefici del sector artístic, assumint plenament el seu rol de fàbrica de creació amb el privilegi de tenir possibilitat, també, d'exhibir. En aquest sentit i en els pocs mesos que portem d'activitat:

-Hem engegat un seguit de convocatòries públiques en diferents àmbits: PostBrossa, cia. Resident, Laboratori de Poesia Escènica, beca d'investigació... Totes aquestes convocatòries són obertes i amb processos de selecció que involucren diverses mirades expertes en

cada àmbit. Suposen posar en circulació el gruix dels nostres recursos econòmics i democratitzar-los tant com ens és possible: a hores d'ara quasi 70.000€ en diferents modalitats de suport a la creació s'han activat. No som l'equipament més ric, ni ens hi acostem. Som un equipament amb recursos humils que, per principis, els hem volgut gestionar amb radicalitat, allunyant-nos dels tics del gestor cultural personalista i exclusivista. Som una direcció col·legiada, horitzontal, i amb aquest esperit

-Acolloïrem companyies convidades al 70% de taquillaatge per tal de fer viables els períodes d'explotació dels espectacles.

-Amb la mateixa idea, les actuacions puntuals, les exhibicions d'un o pocs dies sempre porten un petit catxet associat, a part dels percentatges de taquilla corresponents. No volem col·laborar en precaritzar el treball artístic.

-Des de la idea d'ocupar un lloc complementari, entenent el sector com una xarxa d'institucions que coCaboren entre sí i es complementen, comencem una dinàmica de convenis i acords

amb altres entitats. La que avui presentem és el conveni amb la Nau Ivanow: un acord de col·laboració entre una fàbrica de creació sense espais d'exhibició i una fàbrica sense sales d'assaig.

-També hem generat aliances amb agents privats i públics de l'agitació poètica i artística, com Edicions Poncianes i Associació Joan Ponç i hem establert conveni amb la Sala d'Art Jove de la Secretaria de Joventut de la Generalitat per participar activament del procés de professionalització de joves artistes i comissaris independents.

Compromís cap als drets culturals de la ciutadania. Hem construït un espai que és, sobretot, acollidor: una terrassa amable, unes sales que canvien l'aspecte, la funció i la proposta tot sovint, uns projectes i una programació que volen temps i espai per estar, per parlar, per llegir, per escoltar, per crear.

La Seca és un edifici patrimonial de la ciutat i creiem que només es podrà veure afavorida si s'omple de gent, si la ciutadania en fa ús. Per això obrirem set dies de la setmana i l'entrada serà lliure i gratuïta: els matins plens d'escoles, a les tardes d'espectacles. I entremig... el que entre tots siguem capaços de compartir.

La Fundació Joan Brossa té una llarga trajectòria en el servei públic destinat a les escoles, al sector educatiu i a la mediació. Des del Centre de les Arts Lliures tenim l'oportunitat d'intensificar aquesta tasca aollint, per primer cop, aquest públic a casa nostra. Això ens permet no oferir activitats per a nens i nenes, sinó implicar-los en el funcionament del Centre de les Arts Lliures i incorporar les seves mirades en tot el que fem. Perquè això sigui possible és necessari el treball amb xarxa amb les institucions educatives, amb els professionals del sector i, sobretot, amb la voluntat de ser tan ambiciosos com ho són els infants.

Joan Brossa deixava la porta del seu estudi sempre oberta, dins del seu caos tothom hi era benvingut. Necessitem que els ciutadans es deixin portar per aquest mateix caos, obrin la porta i la ment i confiïn.

Així és el Centre de les Arts Lliures: una porta sempre oberta i la sensació que, aquí dins, hi pot passar de tot.

Maria Canelles i Marc Chornet, direcció col·legiada del Centre de les Arts Lliures

PROGRAMACIÓ entre l'Institut de Cultura i la Fundació Joan Brossa per al finançament de les activitats del Centre de les Arts Lliures - Fundació Joan Brossa l'any 2022 (exp. 2432/2022).

La programació s'organitza a partir d'itineraris de naturaleses diverses que permeten relacionar temes, formes, experiències.

Llancem propostes de recorregut perquè cadascú es teixeixi la seva lectura, personal, íntima, intransferible i, si vol, compartida.

JOAN BROSSA

Treballem amb els tres temps verbals: passat, present i futur. Barrejant-los. Convivint-hi. Joan Brossa és una figura incontestable i, per tant, no ens cal justificar-la constantment. Allò que ens cal és conèixer-lo, acostar-nos-hi sense complexos i jugar-hi.

El poeta parteix d'una visió de la poesia que transcendeix allò literari i és des d'aquesta manera, lliure i popular, que la presència de Joan Brossa serà dins (i fora) de La Seca.

→ARTS VISUALS. EXPOSICIÓ

Mostra permanent dedicada a la figura i l'obra de Joan Brossa (Barcelona, 1919- 1998), el poeta que va voler expandir el territori de la poesia seguint un impuls experimental. Aquest posicionament converteix l'obra extensa del poeta en un registre fidedigne i autoconscient del context històric, polític, social i cultural que li tocà viure. L'exposició s'articula en tres idees principals: el poeta com algú que registra la realitat —en alguns casos, de manera literal—; el poeta com aquell que investiga les eines amb les quals treballa, és a dir, el propi llenguatge, i, per últim, l'escriptura com un exercici per posar a prova la imaginació, tot buscant un possible punt de fuga en àmbits tan diversos com l'il·lusionisme o el teatre. Sigui en format literari, visual, tridimensional o escènic, Joan Brossa va capturar la paraula pensada, escrita i llegida; la paraula trobada, escoltada i vista, la paraula viva.

Comissariat: David Bestué

Disseny de l'espai expositiu: Sara Torres

Disseny gràfic: Oriol Cobarrocas i Guillermo Lucena

**EL GANXO
DE LOLA LASURT**

→ARTS EN VIU. EXPOSICIÓ

El Ganxo és una peça de Lola Lasurt fruit d'un procés d'investigació a l'arxiu de Joan Brossa dipositat al Centre de Documentació i Arxivística del MACBA.

El Ganxo parteix d'una doble investigació: per una banda es fixa en la poesia escènica de Brossa aplicada a l'òpera de Mestres Quadrenys i, per altra banda, a l'entorn de l'auto-organització de grups de teatre amateurs i semi-professionals actius des dels últims anys del franquisme, per proposar-los com a teló de fons. Però, de tot el material recopilat, es centra en una única imatge representada en el passat per convertir-la en una imatge de violència present, en la que, com en el món de les faules, el retrat de la societat personifica el mon animal.

LABERINT STRIPPEASE
DRAMATÚRGIA, DIRECCIÓ I COREOGRAFIA
DE ROBERTO G. ALONSO DIRECCIÓ MUSICAL I ARRANJAMENTS
DE JORDI CORNUDELLA CIA. ROBERTO G. ALONSO

→ARTS EN VIU. CABARET

Cabaret inspirat en l'obra "Strip-tease i teatre irregular" i els poemes visuals de Joan Brossa.

Senyores i senyors, passin, seguin i gaudeixin (o no) del nostre cabaret, Juguin amb nosaltres a canviar l'òptica de visió, a despullar la realitat, a transvestir-la per veure-hi clar. Però sigui com sigui, permetin demanar-los-hi un favor, no se'n vagin igual que han entrat, perquè com sempre deia Brossa que també sempre deia Fregoli: "l'art és vida i la vida és transformació".

FITXA ARTÍSTICA

El músic: Jordi Cornudella

La cantatriu: Elena Martinell

La ballarina stripteasista: Laura Marsal

El saltimbanqui: Davo Marín

MC Clown: Roberto G. Alonso

Dramatúrgia, direcció i coreografia: Roberto G. Alonso

Direcció musical i arranjaments: Jordi Cornudella

Concepció de l'espai escènic: Roberto G. Alonso

Disseny d'il·luminació: Tony Murchland

Disseny y construcció d'escenografia: Víctor Peralta i Tony Murchland

Vestuari: Roberto G. Alonso i Víctor Peralta

Atrezzo: Víctor Peralta

Producció executiva: Joan Solé

Fotografia: Omen Cinema, Lourdes Aguirre

Producció: Cia Roberto G. Alonso i Escenari Joan Brossa

Agraïments Quim Manyós, Clara Manyós i Família Marsal Baulenas.

Textos utilitzats a l'espectacle: Brossa, J. (2013). Prosa completa i textos esparsos. (G. Bordons ed.). Barcelona:

RBA – La Magrana. Ps. 235-237 i 552-554. Brossa, J. (2012). Poesia escènica II: striptease i teatre irregular (1966-1967). (G. Bordons ed.). Tarragona: Arola Editors. Ps. 115-116, 145, 153 i 157. © Fundació Joan Brossa, 2019.

→ARTS EN VIU. TEATRE VISUAL

Brossa és Brossa és una creació original de teatre visual i musical basat en alguns poemes de Joan Brossa. Més enllà de fer-li un homenatge a l'autor, hem realitzat una actualització i una interpretació visual i contemporània de la seva obra poètica. Aquesta peça gira entorn el tracte dels objectes de la nostra quotidianitat i la seva acumulació com a causa del maltractament del planeta. L'acció es desenvolupa dins una petita habitació que ha recopilat totes les deixalles que hem produït al nostre pas. L'espectacle té un format de cabaret, consta de diferents escenes plenes d'imatges plàstiques i suggerents i d'altres més iròniques i crítiques que compten amb l'acompanyament de la música, element essencial de la peça.

FITXA ARTÍSTICA

Intèrprets: Marta Asamar García, Cèlia Castellano Algaba, Noèlia Fajardo Franch i David Flores

Pradillas

Creació, direcció i disseny d'espai: Cia. Les Pinyes Composició i interpretació musical: David Flores Pradillas

Disseny d'il·luminació: Iris Romero

Construcció d'espai: Marta Asamar García, Cèlia Castellano Algaba, Noèlia Fajardo Franch, David Flores Pradillas i Vilma López

Diapositives: Les Pinyes Fotografies: Biivisual i Les Pinyes Producció: Judit M. Gené

Flors: Angie Algaba

Rajoles: Vilma López / Standard Digital (Ana Franch i Iñaki Olalla)

Parets de fusta: Agrupació Cultural Mossèn Cinto Verdaguer de Viladecans

Càmera: Miquel Galindo

Shutter: Daniel Pérez

Agraïments: Vilma López, Alfred Casas, Alfonso Ferri, Eudald Rojas, Candela Díaz, Miguel Santiago, Carla Lázaro, Ricard Soler, Marina Alegre, Anna Claramonte, Laura Pons, Laura Capdevila, Mireia Vera, Miquel Galindo, Ana Franch, Iñaki Olalla, Joan Castellano, Angie Algaba, Marc Chornet, Albert Julve, Daniel Pérez, Joana Castellano, Arnau Guillén, Júlia Calzada, Rubén Traver, Xavier Bobés, Toni Heichman, Jordi Fondevila, Alejandro Ocaña, Toni García

© Joan Brossa, "Teatre", dins d'El saltamartí, 1963, © Joan Brossa, "Els bigotis", dins d'El saltamartí, 1963, © Joan Brossa, "La mosca", dins de Poemes entre el zero i la terra, 1951, © Joan Brossa, "Viatge", dins d'El saltamartí, 1963, © Joan Brossa, "Entonació", dins d'El saltamartí, 1963, © Joan Brossa, "Aquàrium", dins d'El saltamartí, 1963, © Joan Brossa, "Arbust Brossa", dins de Passat festes, 1995, © Pinya Bausch, BROSSA és BROSSA, 2020

→ARTS VISUALS. EXPOSICIÓ

Exposició temporal dedicada a la vida, obra i context cultural, artístic i polític d'Enric Tormo i Freixes (Barcelona, 1919-2016). Es tracta d'un homenatge a l'esperit d'una època a partir del paper rellevant i no prou conegut d'aquest impressor, gravador artístic, editor, pedagog, museòleg i fotògraf, l'obra més reconeguda del qual és la seva col·laboració, a partir de l'amistat amb Joan Brossa, amb el grup Dau al Set i amb Joan Miró com a tècnic d'alguns dels seus llibres més importants.

Aquesta exposició pretén apropar l'univers invisible d'Enric Tormo al públic aportant documentació inèdita, no només de Tormo sinó dels membres del grup Dau al Set o de Joan Miró. Es presenta, així mateix, la col·lecció d'art de Tormo i la seva dona Maria Ballester dins la qual hi ha nombroses obres desconegudes de Cuixart, Ponç, Tàpies i Tharrats així com nombroses fotografies inèdites de tots ells i de Joan Miró la qual cosa significa una aportació cabdal per a l'estudi de totes aquestes figures.

S'edita un llibre vinculat a l'exposició amb el títol La invisibilitat del dau. Enric Tormo, gravador i fotògraf que tindrà un estudi exhaustiu signat per Aitor Quiney i una selecció de més de 200 imatges. Aquesta edició és possible gràcies a al col·laboració amb Publicacions de l'Ajuntament de Barcelona.

EL DÉU DEL TANT PER CENT
DE JOAN BROSSA
CIA. REAL DECRETO 463

→ARTS EN VIU. TEATRE

El món de Joan Brossa es creua amb el d'Ovidi Montllor per crear una cosmogonia peculiar de personatges lligats entre ells per l'existència d'una fàbrica en bancarrota, per les relacions laborals, les necessitats materials, l'amor i el poder. El déu del tant per cent és un Músic Hall decadent on un sol intèrpret i un músic passen per tots els personatges de l'auca: des d'un drapaire, al senyor de la fàbrica, passant per l'obrer sindicalista, el criat llepaculs, el Guàrdia Civil que manté l'ordre amb un capellà al costat i l'històric Compte Arnau. Sembla que la peça parli de política, però en realitat parla de diners, el que mou el món i la política de veritat: és l'únic que importa. Tot queda resumit en unes de les últimes paraules de l'obra, les que el Compte Arnau diu mentre ens intenta convèncer que ha vingut a salvar la pàtria catalana: La creixença d'un negoci important no és altra cosa que el resultat d'una selecció natural que elimina els dèbils i conserva els més aptes.

FITXA ARTÍSTICA

Autor del text: Joan Brossa

Autor de la música: Ovidi Montllor

Intèrprets: Adrià Ardila i Gerard Bosch

Direcció i dramaturgia: Ramon Micó

Disseny de l'escenografia, vestuari i il·luminació: Mariona Ubia

Producció: Real decreto 463

Agraïments: A l'Ale, una inspiració. I al Marc Chornet, per tutoritzar-me en el seu moment i per confiar-hi després.

Durada: 30 minuts aprox.

Idioma: Català

ESPais TRANSITABLES

Habitar un espai és donar-li vida. I això és el que passa a la Seca, l'antiga fàbrica de la moneda, i també al barri de la Ribera.

Proposem itineraris i intervencions artístiques que transformen l'espai per convertir-lo tot ell en obra, en creació i en experiència. Teatre sense actors i (fins i tot) sense teatre i projectes artístics que converteixen l'espai en llenguatge que és llegit amb el cos.

Passin, passegin, transitin i transformin.

DE PEDRO TORRES**→ARTS VISUALS. INSTAL·LACIÓ ARTÍSTICA**

Instal·lació guanyadora de PostBrossa 2021, tercera edició de la convocatòria oberta de producció de projectes artístics

Joan Brossa. De la mateixa manera que el joc amb el llenguatge obre una dimensió espacial i temporal al text, la instal·lació cerca un acostament al temps a través de l'espai. Làmines de diferents mides i materials, algunes amb dibuixos abstractes, són disposades en cercles concèntrics i generen un espai efímer per el qual el públic transita i imagina altres temps a partir d'un paisatge canviant.

Accions associades:

Acció sonora de Laura Llanelli

Data: dissabte 15/01/2022

Taller de performance i mediació amb Maria Noujaim

Data: dissabte 5/02/2022

Performance de Maria Noujaim

Data: dissabte 19/02/2022

→ARTS VISUALS. VIDEOINSTAL·LACIÓ

Instal·lació guanyadora de PostBrossa 2021, tercera edició de la convocatòria oberta de producció de projectes artístics

Vídeoinstal·lació que intenta atrapar la imatge de la infància. Aquesta imatge que sempre s'evadeix, s'altera, que tan sols podem -tot just- percebre en una mil·lèsima de segon, abans de desaparèixer davant dels nostres ulls. Per atrapar-la, treballant amb un grup de nens i nenes de l'entorn del Centre de les Arts Lliures, Los Figurantes s'endinsa en l'imaginari popular dels contes orals, qüestionant-se si la imatge de la infància, que d'aquests es desprèn, s'assembla a aquella que avui dia es declama.

En aquest projecte, el so vocal i la imatge del nen -performer fantasmagòric- fabriquen el discurs sense que una intenció prèvia ni un contingut determinat l'hagin programat de manera segura. Sempre divaga, tret que, per exemple, com a falsa oralitat, no faci sinó formular de viva veu una escriptura.

L'oient-observador que entra en l'espai escolta en el silenci de si mateix aquesta veu que ve d'una altra part; deixa que ressonin les seves ones, recull les seves modificacions, amb tot «raonament» en suspens. Aquesta atenció es converteix, durant el temps que escolta i observa, en el seu lloc, fora de la llengua i fora del cos. Aquest silenci li permet mirar la veu transmutada en cos.

Accions associades:

Col·loqui sobre el procés de creació de Los Figurantes,
 amb els membres del col·lectiu Ça Marche

Data: dimarts 11/01/2022

→ARTS EN VIU. ESPECTACLE GASTROPOÈTIC

Sonen tres timbres. S'obren les cortines. Entra el públic. Fosc. Llum. Surten els actors. O no. Fosc. Llum de públic. S'obren les cortines. Surt el públic. Pausa amb piscolabis. Sonen tres timbres. S'obren les cortines...
Espectacle Gastropoètic, poemes escènics sense perdre un element essencial en el teatre: la trobada social. L'entreacte entre poemes escènics, acompanyat d'un bon vi, convidarà al públic a trobar-se i a reflexionar.

FITXA ARTÍSTICA

Direcció i interpretació: La Decimonònica

La Decimonònica: Ferran Echegaray, Jordi Font, Toni Mas, Albert Mestres, Ilona Muñoz i Eva Ortega

Espai escènic: José Menchero

Vestuari: Singermornings

Intervenció Plàstica: Savina Tarsitano

**GLASSMUR
CIA. LES PINYES****→ARTS EN VIU. TEATRE VISUAL**

Glassmur sorgeix d'un taller de quart curs presentat al desembre del 2020 al Teatre Ovidi Montllor de l'Institut del Teatre. Durant els mesos d'octubre i novembre vam estar immerses en el procés creatiu d'aquest projecte d'interpretació visual sota la mirada de l'Alfred Casas. Ell ens va fer una proposta molt clara com a punt de partida: "Tota l'acció passarà dins una iurta". Aquesta, feta de fusta amb 6,6 m de diàmetre i 4 m d'alçada, convida 15 espectadors a presenciar l'espectacle a través d'una petita finestra individual. Vam fer la construcció de la iurta al mateix temps que dissenyàvem l'espai interior i l'estètica general de la peça. Mitjançant un treball d'improvisació i un treball col·lectiu de les actrius es va anar desenvolupant la dramàtúrgia final de la proposta. L'escenificació, en estat d'investigació, fa servir el teatre físic, visual i textual com a llenguatges vehiculars, utilitzats alhora i amb la mateixa finalitat ambiental i expressiva. No volem que destaquin uns per sobre dels altres, d'aquesta manera, sovint el text és tractat com a textura i el so com a discurs, creant així una poètica especial i misteriosa que interacciona amb els personatges que habiten dins aquest espai. Hi apareixen tres dones que estan quasi inacabades, deformades i fins i tot animalitzades. Busquen la seva individualitat, els aspectes que els distingeixen de la resta, però mai acaben de desenganxar-se entre elles ni tampoc de l'espai.

FITXA ARTÍSTICA

Disseny d'escenografia: Alfred Casas

Construcció d'escenografia: Alfred Casas, Marta Asamar Garcia, Cèlia Castellano Algaba, Noèlia Fajardo Franch

Disseny de vestuari: Pinya Bausch

Interpretació: Marta Asamar, Cèlia Castellano, Noèlia Fajardo

Producció: Judit Morcillo Gené

PROGRAMACIÓ entre l'Institut de Cultura i la Fundació Joan Brossa per al finançament de les activitats del Centre de les Arts Lliures - Fundació Joan Brossa l'any 2022 (exp. 2432/2022).

ARTS PARATEATRALS

Les arts parateatrals (cabaret, musichall, circ, clown, striptease, titelles...) són reivindicades pel poeta per la seva naturalesa popular. Les entén amb tanta o més dignitat artística que les convencions burgeses que constantment defuig. Aquesta tradició és font d'inspiració per un seguit de projectes d'esperit avantguardista, però que guarden un fil prim, tens, però encara viu, amb la tradició.

CELLULOIDE

DESPENTINAT

ISBIC, QR CODE / FILMS I ALTRES SÈRIES EN PROCÉS

D'ANTONI PINENT

→ARTS VISUALS. CINEMA SENSE CÀMERA

Instal·lació guanyadora de PostBrossa 2021, tercera edició de la convocatòria oberta de producció de projectes artístics

Al cinematògraf l'interessa el cel·luloide, per dir-ho així, desinteressadament.

En una època on tot és virtual, intangible, efímer i amb una velocitat ultra accelerada, el cel·luloide com a suport d'imatge, so, memòria i referent d'emoció, ha passat a segon terme. Però per a Antoni Pinent, aquest pas esdevé llibertat, un retorn als seus orígens i l'oportunitat d'establir un diàleg real amb les altres arts.

El cel·luloide ha pogut trencar les seves cadenes de servitud i funcionalitat única amb el cinematògraf i ara podem contemplar i gaudir d'aquest element matèric

—tal com ens ofereix la mostra— amb un esperit diferent, imperfecte, autònom, reflexiu, divertit, creatiu i despentinat, on el projector inexistent no el domestica i el deixa ser a la seva voluntat. On la imaginació lúdica i poètica no té límits.

Una festa (de disfresses?) del principi de la fi, apte per a iconoclastes. Film infinit.

Accions associades:

Visita a CEL·LULOIDE DESPENTINAT amb Antoni Pinent i acció musical de Miquel Àngel Marín

→Data: dimarts 25/01/2022

i STiLL BELiEVE iN CELLULOiD, projecció d'algunes càpsules i presentació de la publicació a la Filmoteca de Catalunya

→Data: per definir a la Filmoteca de Catalunya

SITU PEN VAS
PEPA PLANA I NAN VALENTÍ
CIA. PEPA PLANA

→ARTS EN VIU. PALLASSES

Una finestra, una llum. Una altra finestra, un quotidià. Una altra finestra, un edifici on tres dones ens parlen d'un no poder parar.

Tot s'ensorra, es trenca, la maleïda guerra eterna!

Tres pallasses que es troben en aquest camí de l'èxode antic per recrear el món i tornar-nos el plaer de riure de les coses més petites, però posant el dit a la nafra quan les coses ens molesten.

Viuen en les històries que s'han explicat als contes i utilitzen números de pallassos antics per reafirmar la voluntat de ser còmiques.

Tres heroïnes oblidades que ens expliquen la seva història amb la voluntat de riure i fer riure, per viure en la nostra memòria.

FITXA ARTÍSTICA

Pallassa Augusta Pepa Plana

Pallassa Blanca Nan Valentí

Pallassa Contra Augusta Lola Gonzalez Direcció: Pepa Plana i Nan Valentí Escenografia: Xavier Erra

Vestuari: Nídia Tusal

Il·luminació: Yuri Plana

Música: Lluís Cartes

Fotografia: Cathy Loughran

Producció: Cia. Pepa Plana.

Autoria: Pepa Plana i Nan Valentí

Agraïments: La Central del Circ, Mag Lari, Josep Castells, Jordi Puig, Carlo Mô.

Amb la col·laboració de: Teatre Auditori de Granollers, rocaumbert f.a., La Sala Teatre - Ajuntament de Rubí

→ARTS EN VIU. TEATRE VISUAL

No sabem bé que és el que va passar aquí, la veritat és que ja no queda cap mena de vida com la que vam conèixer. Només queden els esquelets del passat, desapareixent a poc a poc en el paisatge. Aquest és un espectacle sobre un lloc a milers d'anys d'avui: Sorra blanca, serralades pelades i albes estranyes... Descobrirem tots els racons d'aquest futur silenciós com uns observadors impossibles de la nostra absència. Aquesta és l'oportunitat de treure el cap per la finestra de l'última utopia: la bellesa radical d'un paisatge sense humans. Benvingut al lloc on allò real sembla un somni i el que és estrany és molt familiar.

FITXA ARTÍSTICA

Idea i creació: Monte Isla

Direcció: Andrea Pellejero i Adrià Girona Dramatúrgia: Andrea Pellejero i Adrià Girona Ajudant de direcció: Lucía Santolaya Disseny escenografia: Miguel Pellejero Construcció: Miguel Pellejero i Monte Isla Disseny d'il·luminació: Monte Isla

Disseny de so: Adrià Girona y Uriel Ireland

Escultor: Xim I. Rabassa

Mirada externa: Andreu Martínez i Maria Castillo

Direcció tècnica: Monte Isla Cap tècnic: Miguel Pellejero Maquinaria: Miguel Pellejero Producció executiva: Monte Isla

Administració, gestió, comunicació i distribució: Monte Isla

Fotografia/ audiovisuals: Rut Girona

Amb la coCaboració de: Nau Ivanow i Espai Nyam Nyam

Agraïments: Cesc i Tina, Can Donzella, Dani Sánchez, Laura vinyals, Marc Lleixà, Ça Marche, Gloria, Sergio, Edu, Mar, Andrea, Martina, Quim.

CIA. MADAME GAÛC

→ARTS EN VIU. CIRC

Fil és una creació que explora les relacions humanes a partir d'un llenguatge universal: el físic. Dos personatges s'embarquen en un joc de tensions entre la realitat i la ficció, la raó i l'emoció, per projectar un imaginari amb el qual capten la complicitat del públic.

Un espectacle poètic, reflexiu i proper, en què els equilibris sempre són presents.

Fil és el primer espectacle de llarga durada de la companyia Madame Gaïc, una creació de circ contemporani que combina elements del teatre i les arts del moviment.

“Un circ delicat però contundent, senzill però arriscat, universal però propi. Volem que el nostre color tenyeixi l'imaginari de cada una de les persones que ens acompanyen i impregnar així més enllà de l'escena. Gràcies a tots i totes per la inspiració.”— Madame Gaïc.

FITXA ARTÍSTICA

Idea original: Madame Gaïc

Direcció: Anna Pascual i Madame Gaïc Intèrprets: Raimon Mató i Maria Palma Mirada externa: Roberto Magro

Col·laboracions: Lali Ayguadé, Ricard Soler i Tomeu Amer Música original: Òscar García-Bragado i Marc Sastre

Espai sonor: Jaume Parera

Disseny de llums: Luís Portillo i Jaume Parera Escenografia: Guga Arruda i Jaume Parera

Vestuari: Alex Ponzóna

Video: Julià Waisbord i Adrià Guardiola

Fotografia: Jordi Plana

Disseny: la baula, Madame Gaïc i Laia Segú Difusió i producció: Santa Barbuda i Cèlia Marcé Fotografia/

audiovisuales: Rut Girona

Amb la col·laboració de: Nau Ivanow i Espai Nyam Nyam

Agraïments: Cesc i Tina, Can Donzella, Dani Sánchez, Laura vinyals, Marc Lleixà, Ça Marche, Gloria, Sergio, Edu, Mar, Andrea, Martina, Quim.

DEL 8 AL 12 DE JUNY DE 2022
A SKIN POEM
FOR A COSY HOUSE
MAI ROJAS I RAFFAELLA CRAPIO
CIA. LOS ESCULTORES DEL AIRE

→ARTS EN VIU. MIM CORPORAL

L'espectacle està basat en les 5 etapes del duel Negació, Ira, Negociació, Depressió i Acceptació.

Una parella viu la quotidianitat en el seu petit apartament. Un dia ell oblida arribar a temps per a celebrar el seu aniversari. La parella discuteix, ella s'enfada frustrada pels preparatius d'una celebració fracassada.

Acalorada decideix sortir a prendre l'aire. Ell sense acomiadar-se ni disculpar-se es queda a l'apartament. Però ella mai torna, al carrer sofreix un accident i mor. Ella continua viva en el record, les seves pertinences converteixen la petita casa en un museu de sentiments oposats que ell ha de guardar en una caixa i poder així acomiadar-se simbòlicament del seu amor.

L'armari ple de roba d'ella és com un fèretre obert que ha de ser enterrat, però que difícil és aquest últim adéu...

FITXA ARTÍSTICA

Creació i interpretació: Raffaella Crapio i Mai Rojas

Producció: Los Escultores del Aire / Physical Theater

Composició musical: Matías Muñoz i Edurne Arizu

Escenografia i vestuari: Sarah Bernardy

Tècnic de llums i so: Rutx Casanovas

Disseny d'il·luminació: Sergio Grazia

Stage manager: Camila Pardi

LA CAJA**LOS ESCULTORES DEL AIRE****→ARTS EN VIU. MIM CORPORAL**

Un grup de metges intenta trobar la cura d'una malaltia. Exposen als assistents el cas de Martínez i de com pensen tractar-lo.

Martínez pateix un rar trastorn psíquic, producte d'un fort trauma la mar. Mentre els dies passen el pacient viatja cada vegada més a fons als inferns del seu món imaginari. La frontera entre realitat i ficció és cada vegada més ambigua.

Junts anirem descobrint que no tot és el que sembla. Dins d'una caixa està la cura del seu mal, però... què hi ha dins de la caixa? Per què costa tant obrir-la?

Tots tenim una caixa en la qual guardem allò que volem oblidar. S'atrevirà Martínez a obrir la seva?

La Caixa no és només un espectacle ... És un viatge a través dels sentits. El públic s'enfronta a la seva por, fúria, foscor... però també a l'amor i a l'esperança. Una mescla de teatre físic, dansa i música en directe.

FITXA ARTÍSTICA

Autor: Los Escultores del Aire

Direcció: Mai Rojas

Vestuari i escenografia: Sarah Bernardy

Producció: Los Escultores del Aire

Música en directe i composició: Matías Muñoz i Edurne Arizu Intèrprets: Mai Rojas, Adán Aguilar, Marc Lorenzo i Raffaella Crapio

Disseny d'il·luminació: Paty Cortés

Fotografia: Stela Salinas

CONVENI D'ACORD de Col·laboració entre l'Institut de Cultura i la Fundació Joan Brossa per al finançament de les activitats del Centre de les Arts Lliures - Fundació Joan Brossa, l'any 2022 (exp. 2432/2022).

JOAN CASAS.

TRADUCTOR DE TEATRE”

Joan Casas és una veu polifacètica: assagista, poeta, dramaturg, traductor... Un nom que travessa la història del teatre català contemporani amb les seves obres i amb les seves traduccions.

Les traduccions de Joan Casas són una finestra oberta a autors i poètiques

poc conegudes. La seva personalitat, la seva autoria, es fa tan transparent com present. Dedicar-li un cicle és posar el focus en un territori que sovint ens passa desapercebut: la traducció de teatre, amb les seves peculiaritats, la necessària sensibilitat cap a l'oralitat, al ritme, a la sonoritats...

FEDRA
ORATORI PROFÀ PER A UNA ACTRIU
I DUES CANTANTS LÍRIQUES
IANNIS RITZOS
COMPANYIA MESÈMES & COMPAGNIE DU SARMEN

→ARTS EN VIU. TEATRE I MÚSICA VOCAL

Fedra, filla de Pasifae i de Minos, rei de Creta, és casada per força amb Teseu, rei d'Atenes. S'enamora d'Hipòlit, el fill de Teseu fruit de les primeres núpcies amb Antíope.

Ritsos ens convida a capbussar-nos en tot el que aquesta figura ha representat al llarg del temps. Fedra i totes les Fedres. I la d'avui dia, també necessita agafar el camí de l'alliberament, allunyar-se de l'encotillament dels costums i del que s'espera d'ella, i així bastir una heroïna que deixarà brollar la part més sensual, íntima i salvatge. Una tragèdia en estat pur. Un oceà de paraules que avança imparabile cap al seu destí amb la indicible –i ben còmplice– música electroacústica, i amb dues cantants líriques com a cor i ombres de Fedra.

FITXA ARTÍSTICA

Text: Iannis Ritsos

Posada en escena: Neus Vila Pons

Repartiment: Neus Vila Pons, Montse Solà Pijuan i Adriana Aranda

Traducció: Joan Casas Fuster

Composició i direcció musical: Juan Jurado

Escenografia: Ernest Altés

Disseny de llums: Sylvain Séchet

Co-creació-acusmàtica i disseny de so: Ángel Faraldo (Fundació Phonos)

Vestuari: Annick Weerts

Ajudantia de direcció: Eva Ortega Puig

Projecte coproduït per: La Région Occitanie / Pyrénées Méditerranée, El Conseil Départemental des Pyrénées Orientales, l'Escenari Joan Brossa, la Mairie d'Alénia, Occitanie en Scène, La ligue de l'Enseignement des Pyrénées Orientales.

Amb la col·laboració de: Phonos, Fabra i Coats, Fàbrica de creació, Ajuntament de Barcelona, Companyia alçada mínima i Institut Français de Barcelone

DOÈÇA SÒDOMA ME VA
LAURENT GAUDÉ
COMPANYIA LA TRUP

→ARTS EN VIU. TEATRE

Una dona, transformada en estàtua de sal quan la ciutat de Sodoma fou destruïda, tal com ens relata la Bíblia, torna a la vida i ens explica què hi va passar realment, fent miques la versió “oficial”. Qui va destruir Sodoma i per què?

Aviat descobrim que no és la dona de Lot. És una testimoni directa, i torna amb una missió.

Pandora, Lilith, Eva, Maria... Una cultura patriarcal ha redefinit el lloc de la dona en el món en transformar la seva antiga condició de “subjecte” en la d’ “objecte”, tot restringint la seva naturalesa al paper de Mares o Verges com a conseqüència del rebuig a la seva sexualitat interpretada com a desordre, subversió i pecat.

Qui ens reclama una vida de sacrificis? És possible el paradís a la terra? Per a qui són les dones un problema? Un gran tema mític, presentat sota una mirada contemporània.

FITXA ARTÍSTICA

Traducció: Joan Casas

Direcció: Sergi Marí i Montse González Parera

Interpretació: Enka Alonso

Dissenys d'espai, de so i de llum: Sergi Marí i Montse González Parera

Vestuari: Sergi Marí

Moviment: Agnès Romeu

TRADUCCIÓ DE JOAN CASAS DIRECCIÓ DE GERARD BIDEGAIN

→ARTS EN VIU. TEATRE

Ha tornat, com fa cada any, al lloc on va passar la seva lluminosa infantesa. Després de retrobar les antigues amistats decideix entrar a la casa familiar, on l'acompanya la seva millor amiga. Fa molt de temps que viu fora, i Persèfone té ganes de compartir tot allò que ha après i callat durant anys.

FITXA ARTÍSTICA

Autor: Iannis Ritsos

Direcció escènica: Gerard Bidegain

Traducció: Joan Casas

Repertiment: Laia Gotsens (Persèfone) i Emma Duran (Noia del vestit blau)

Coreografia: Emma Duran

Espai escènic, utillatge i imatge: Rafa Haro

Ajudant de direcció: Alba Hinojosa

Disseny d'il·luminació i espai sonor: Gerard Bidegain

Tècnic: Francesc Ripoll i Pol Sánchez

Documentalista del procés de treball: Uxia Campo

Ajudants de vestuari: Carme Paltor i Anna Prats

Fotografies d'assaig: Vanesa Herмосilla (@manehsilla) Fotografies promocionals i teaser: Gerard Sancho i Antonio Cortijo

Producció: Festival LOLA 2020

Agraïments: Ery Ritsou, Joan Casas, Jordi Raventós (Adesiara Editorial), Aixa Guerra, Gerard Sancho, Antonio Cortijo, Uxia Campo, David Oriol Rebollo, Carme Paltor, Antoni Puig, Museu Arqueològic d'Empúries

CREACIÓ INDEPENDENT

El teatre català s'ha fet universal gràcies a companyies independents que han fet créixer la pròpia identitat i el propi llenguatge escènic: múltiples i singulars formes d'acostar-se a la creació: Joglars, Comediants, Fura dels Baus, Carles Santos. La no dependència de cap institució, fa que les companyies hagin crescut personalitzant el segell propi, a la vegada que es preocupen i treballen en la creació del seu públic. Actualment, cuidar i acollir el sector independent és cuidar, també, múltiples maneres d'entendre i enfrontar-se al fet escènic: maneres de defugir el cànon.

EL MÉS BONIC QUE PODEM FER
DIRIGIDA PER PAU ROCA I JAN VILANOVA CLAUDÍN
SIXTO PAZ PRODUCCIONS

→ARTS EN VIU. TEATRE

La Carmen Urendo Ezcurrechea va escapar de dues guerres, va ser tinent de l'exèrcit Roig i va viure la clandestinitat i l'exili. Aquesta obra parla de la vida d'una dona anònima i valenta que travessa el segle XX però, per damunt de tot, és la història d'una àvia explicada pel seu net.

La senilitat de la Carmen quan arriba al final dels seus dies suposa un repte per a tota la família, però també una oportunitat. Mentre li costa recordar el dia a dia, la Carmen és capaç de reviure escenes del seu passat amb molta claredat.

A partir de les preguntes que li generen aquests records, el protagonista arribarà a un taller de consteCacions familiars a través del qual serà capaç de traçar la història i identitat de la seva família, de la seva àvia i la seva pròpia.

Potser ha arribat el moment; potser parlar del que no hem parlat fins ara sigui el més bonic que podem fer.

FITXA ARTÍSTICA

Direcció: Pau Roca i Jan Vilanova Claudín

Autor: Jan Vilanova Claudín

Intèrprets: Pau Roca i Montse Colomé Disseny d'Il·luminació: Guillem Gelabert Producció: Adriana Nadal i Pol

Cornudella Disseny gràfic: Edu Buch

Fotografia: Kiku Piñol

Comunicació digital: Eladi Bonastre

UNA PEÇA DE CREACIÓ DE FERRAN DORDAL I LA RUTA 40

→ARTS EN VIU. TEATRE

En un món interconnectat, acumulem dades i amistats en present absolut. Sense pausa. Escenifiquem ficcions de vides a imatge i semblança de tendències globals, buscant desesperadament l'acceptació social i la popularitat entre una multitud d'altres individus tan isolats com nosaltres mateixos. Fagocitem presumptes experiències perquè sentim nostàlgia d'autenticitat, mentre som incapaços d'entendre res del que succeeix al nostre voltant. Com a turistes viatgem a la recerca d'allò desconegut, però en realitat l'únic que fem és desplaçar-nos pel planeta buscant imatges que ja coneixíem abans de sortir de casa. Submergits en la nostra pròpia vacuïtat, el turisme ha esdevingut la imatge perfecta per explicar el nostre temps una imatge incompleta, fragmentària i per tant parcial de la nostra realitat.

FITXA ARTÍSTICA

Dramatúrgia i direcció: Ferran Dordal i Lalueza

Intèrprets: Alberto Díaz, Sergi Torrecilla i resta de repartiment en curs

Espai escènic i vestuari: Xesca Salvà

Il·luminació: Mingo Albir

So: Pau Matas

Música original: Clara Aguilar

Realització escenografia: EGM i Llorenç Balaguer

Ajudanta de direcció: Carlota Grau

Ajudant d'escenografia: Oriol Corral

Ajudanta de producció: Anna Castillo

Imatge espai: Pol Rebaque Fotografia: Noemí Elias

Imatge cartell: Laura Pujolàs Producció executiva: Maria Rovelló

Producció: Teatre Lliure i La Ruta 40

Agraïments: Albert Arribas, Sara Cenzual, Enric Clarós, Estel Cristià, Ferran Dordal Millán, Ignasi Guasch, Anabel Labrador, Guillem Manzanares, Anne-Liis Maripuu, Víctor Molina, Diana Sofia Muñoz, Judith Pujol, Pablo Rosal, Marc Salicrú, Àlex Serrano, Cristina Soler, Elsa Soro, Carlota Subirós, Cruz Tapia, Matthieu Verhelst i Marc Villanueva.

LES BONES INTENCIONS
MARC ARTIGAU
CIA. SALA TRONO

→ARTS EN VIU. TEATRE

Aquesta és la història de dos personatges que no saben com han arribat on han arribat, que els han ensenyat una dreuera i s'han perdut pel camí, que tot ho han fet malament, que no han sabut dir no, que tot els ha sortit del revés. Uns desgraciats com la majoria de nosaltres. Una comèdia on l'únic que poden fer és explicar-vos la seva història, compartir amb vosaltres la seva vida, perquè el riure com les bones intencions, si les compartim, ens fan la vida més fàcil.

FITXA ARTÍSTICA

Autor: Marc Artigau

Director: Joan Ma Segura

Intèrprets: Míriam Iscla i Joan Negrié

Espai i vestuari: Albert Pascual Poduació: SALA TRONO

EL JARDI**LLUÏSA CUNILLÉ.****DIRIGIDA PER ALBERT ARRIBAS****CENTAURE PRODUCCIONS****→ARTS EN VIU. TEATRE**

Una dona que havia treballat de jardinera al parc municipal i ara està a punt de divorciar-se, després d'haver desaparegut durant dos anys. Una assistenta social de l'Ajuntament, que havia anat a la mateixa escola que ella. Un pis que potser aviat ja no serà habitable, amb un jardí abandonat poblat de tota mena d'ombres. Amb una delicada simplicitat i una intensitat abassegadora, la trobada d'aquestes dues dones abocarà les dues funcionàries als abismes del malestar de la memòria europea, escindida entre el record opressor de la seva follia més destructiva i el vertigen dolorós de les velles utopies comunitàries.

FITXA ARTÍSTICA

Autoria: Lluïsa Cunillé

Direcció: Albert Arribas

Repartiment: Màrcia Cisteró i Antònia Jaume

Espai escènic i vestuari: Sílvia Delagneau Il·luminació: Marc Salicrú

Espai sonor: Lucas Ariel Vallejos Caracterització: Noemí Jiménez

Producció executiva: Maria G. Rovelló

Ajudanta de direcció: Eva Vilar Oients: Bernat Reher i Laura Inés Vago Fotografies: Pere Cots

Agraïments: Albert Prat

Una producció de: Centaure Produccions amb el suport de la Sala Beckett

MÚSIQUES INDÒMITES

Cicle d'intervencions sonores entre artistes i compositors, emergents i consolidats. Amb una clara voluntat intergeneracional, aquest cicle proposa posar en relació dos (o més) artistes sonors perquè comparteixin processos de creació, inspiracions, treball i trajectòries professionals. I que ho facin a través del seu llenguatge: la intervenció sonora en l'espai.

MÚSIQUES INDÒMITES A CURA DE XAVI LLOSES

→ARTS EN VIU. ART SONOR

Xavi Lloses Huguet és el curador d'aquest cicle. Ell és compositor, antipianista i terrorista sonor. Artista multidimensional absorbt en la contínua exploració de tot fenomen sonor i musical, en tots els seus vessants. Des del fet conceptual, la instal·lació sonora. Desenvolupa la seva activitat entre diversos àmbits, des de compondre per a formacions diverses, llargmetratges, espectacles, esdeveniments multitudinaris i realitzar accions i performances en festivals d'art multimèdia i electrònica. Amb més de 14 àlbums publicats sota el seu nom, compagina la tasca de compositor d'espectacles i audiovisuals, pianista i productor d'artistes coneguts de l'escena estatal. Darrerament escriu els textos Músiques meraveLloses, músiques que no s'escolten amb les orelles. Els artistes sonors participants del cicle són: Bàrbara Held, Sara Fontán, José M. Berenguer, Santi Vilanova, Núria Jiménez, Mercè Capdevila, Cabo San Roque, Susanna López, Llorenç Barber, Montserrat Palacios, Io Casino, Eli Gras i Marc Vilanova.

DANSES VOEUBLES

Un cicle de dansa on es presenten 4 peces que tenen com a motor el cos en diàleg amb la veu i el so. Unes peces que muten de forma, per adaptar-se a espais no teatrals.

DANSES VOLUBLES A CURA D'ANNA RUBIROLA

→ARTS EN VIU. DANSA

Anna Rubirola és coreògrafa, intèrpret i docent resident a Barcelona.

Actualment forma part del col·lectiu Big Bouncers juntament amb Cecilia Colacrai i Mireia de Querol, amb qui ha realitzat diferents peces (Big Bounce, Big Bounce Site Specific, OVNI, Jungla, Si estiguéssim Soles a l'Univers, seria una gran pèrdua d'espai....), entre altres.

Big Bouncers ha rebut l'Aplaudiment a la Creació Emergent dels Premis Sebastià Gasch 2015, i una nominació a millor espectacle de dansa als Premis de la Crítica 2018.

27 d'abril: Concrete Matter. Los detectives

Concrete Matter es una peça sobre la recerca del plaer en relació amb la dimensió háptica i corporal i l'univers materno-filial, des d'una òptica particularment femenina.. No ens basem en allò autobiogràfic sinó en la relació dels cossos de les intèrprets i el públic, explorant les possibilitats del món físic, plàstic i musical. Concrete Matter es una bacanal dels sentits, una celebració amb música, dansa i paraula del plaer femení de sis dones de dos generacions.

11 de maig: Joao Lima. Cavalho do Cao

En portuguès de brasil, CAVALO DO CÃO ("cavall del gos", traducció literal al català) és una expressió polisèmica que designa alhora un insecte, la picada del qual provoca un dolor punyent; una persona indomable, que aconsegueix mil proeses i, finalment, el cavall que el diable munta.

El terme també suggereix una espècie d'animalitat en transformació, que assumeix altres esdevenirs mentre acumula els seus atributs previs. Aquestes característiques ens evoquen a una forma de vida ambigua, que no es pot atrapar fàcilment, capaç de resistir als desafiaments del seu temps. És per aquesta capacitat de mobilització de l'imaginari que l'esmentada expressió ens interessa.

25 de maig: Amaranta Velarde: Apariciones Sonoras

Apariciones Sonoras és una investigació sobre les possibles dimensions coreogràfiques i plàstiques del so i el cos. Agafa de punt de partida el fenomen de la sinestèsia atorgant forma i plasticitat al so i sonoritzant el cos, l'espai i els objectes.

1 de juny: Col·lectiu Big Bouncers: Big Bounce

El tema de la peça és l'origen, entès com l'inici, el naixement, la font, el motor... On comencem a contar per identificar l'origen? Quants possibles futurs poden esdevenir-se d'una única font? Es treballa amb la potència del gest, del cos i de l'acció fent emergir les conseqüències implícites en cada acció.

DE POESIA I PENSAMENT

El pensament i la creació poètica necessiten dues coordenades bàsiques: temps i espai. Al Centre de les Arts Lliures posem a disposició de pensadors, poetes, lectors, artistes, investigadors, etc. tot el temps i l'espai que disposem perquè pugui aflorar la conversa, la reflexió i la cocreació. Per això proposem alguns projectes que comparteixen entre ells les idees de cocció a foc lent i col·lectivitat.

→ARTS VISUALS. AUTOEDICIÓ I POESIA

Proposta expositiva de la Fundació Joan Brossa amb col·laboració de Sala d'Art Jove (Direcció General de Joventut. Generalitat de Catalunya). Aquest projecte té com a objectiu principal realçar el llegat artístic i cultural relacionant-lo amb la creació i el pensament contemporanis. Alhora és un procés d'investigació obert a disposició de noves generacions d'artistes i comissaris independents.

Durant el període en el qual s'exhibeix l'exposició La invisibilitat del dau. Enric Tormo, gravador i fotògraf, de marcat to històric i documental, un equip d'artistes i comissaris independents treballen físicament a la Brossa en un procés de recerca curatorial al voltant de l'autoedició sobre art i poesia i utilitzant el material de l'exposició corrent com a punt de partida. El procés d'investigació haurà d'incorporar petites intervencions a l'exposició sobre Enric Tormo així com algunes accions que siguin obertes al públic.

L'equip d'investigació sorgeix a partir de la convocatòria de la Sala d'Art Jove: els 18 guanyadors de la beca tindran accés a un procés de selecció per configurar aquest equip coordinat per Sílvia Galí.

→PENSAMENT. FORMACIÓ

Cursos i tallers per llegir, escriure, dir, escoltar, fer o accionar poesia al marge de les disciplines. Partim de la lectura i de la veu, del cos i de l'acció per crear Col·lectivament. Per això hem preparat tallers i grups de treball per investigar amb la paraula, la imatge i l'acció. Raquel Santanera, Maria Sevilla, Oriol Sauleda, Elvira Prado-Fabregat, Laura Vilar, Gabriel Ventura, Rosa Tharrats, Blanca-Llum Vidal, María Salgado (per confirmar) o Casa de Musas són alguns dels encarregats de dinamitzar aquests grups de treball i creació.

Els cursos i tallers del primer semestre són:

Eina mortaviva. Lectoescriptura poètica a càrrec de Raquel Santanera i Maria Sevilla
Des del 18 de gener fins al 22 de març, 20 hores

La Paraula Viva. Taller d'improvisació a càrrec d'Oriol Sauleda
Des del 10 de febrer fins al 3 de març, 8 hores

Taller de recitació (títol provisional) a càrrec d'Elvira Prado-Fabregat
Des del 10 fins al 31 de març, 8 hores

Cos-Text-Ressòla càrrec de Laura Vilar
Dissabte 12 i 19 de març, 8 hores

PUBLICACIONS LA BROSSA**→PENSAMENT. PUBLICACIONS**

Durant el 2021, des de la Fundació Joan Brossa, es va engegar l'aventura editorial Publicacions La Brossa. Aquest projecte continua i s'intensifica durant aquest proper 2022 i emparat pel Centre de les Arts Lliures. Es tracta d'una iniciativa que dona veu a creadors que, de forma conscient o no, practiquen la mateixa llibertat que a Joan Brossa li va permetre transcendir el fet literari per posar en dubte tots els límits, d'una forma indiscriminada, de la creació poètica. Aquests llibres seran propostes col·lectives, d'autor, poesia, prosa, art, document... les formes podran ser diverses, però l'esperit lúdic hi és sempre.

Els dos primers llibres que es van editar i presentar comparteixen el mateix esperit: el de recollir iniciatives que sorgeixen dins l'espai de la Fundació Joan Brossa i donar-los forma de publicació perquè perpetuïn en el temps i esdevinguin una obra amb un nou format.

→PENSAMENT. CONVERSES

Cicle de xerrades en format audiovisual que pren com a punt de partida el poema de Joan Brossa "Entreacte". El poema parla d'un canvi que és alhora una continuació, cosa que ens col·loca en un ara i aquí molt concret: la imminent obertura del Centre de les Arts Lliures.

Hem convidat poetes, actrius, artistes, comissàries d'exposicions, escriptors, ballarins, músics, narradores... els hem assegut un davant de l'altre, els hem ofert cafè i els hem escoltat.

Paula Carreras, conductora, presentadora i continguts del cicle

Maria Canelles, coordinadora i continguts del cicle

Omen Cinema, producció audiovisual

Tallers Torrents, gràfica del cicle

Participants del cicle: Pere Faura, Blanca Llum Vidal, Oriol Sauleda, Mercè Vila Rigat, Glòria Ribera, Eloy

Fernández Porta, Laia Estruch, Joan Burdeus, Laura Aubert, Martí Sales

→ARTS EN VIU.

El sol s'abaixarà hi haurà ordre

Que has somiat avui? Vas somiar alguna cosa? Recordes quan va ser l'última vegada que somiares? Pots somiar? Per què no pots? Creus que, al llarg de la teva vida, et vas sentir més viu al món dels somnis que a la realitat? Estàs segur de saber diferenciar la realitat? És a mesura que ens fem grans que els somnis ens abandonen? O és la realitat, quan és materialitza amb la pèrdua de la infantesa, el que acaba per aniquilar-los? Ets capaç de saber a què oloren els somnis? I els teus records? Com saps que no els somiares tots? Existeix la memòria, sinó és en el món de la imaginació?

"El sol s'abaixarà hi haurà ordre", vers de Brossa, és un projecte d'investigació que pretén aproximar-se al món dels somnis de manera artificial. Una proposta on la realitat virtual esdevé el motor per aprofundir en l'espai més recelós de la nostra consciència, tot partint de les imatges hipnagògiques del poeta, i l'obra de Josefa Tolrà. Entenem el món dels somnis com les ruïnes de la nostra memòria. Amb l'eina de la realitat virtual com a vehicle, pretenem portar-nos a l'espectador a un viatge pel món dels somnis, on els paisatges plàstics i sons generats ens permetin treure el cap a un territori que sempre ens ha estat barrat. Tot per albirar respondre només una pregunta. És possible somiar essent despert?

Autoria i escenografia: Urati laboratorí Concepte, posada en escena,

vídeo: Albert Chamorro

Realització plàstica: Marta Lofi

Espai sonor: Sergio Camacho

Col·laboració en la creació: Fundació Joan Brossa - Centre de les arts lliures, El Born - Centre de Cultura i Memòria, Estruch - Fàbrica de creació de Sabadell i l'Institut de Cultura de Barcelona.

→ARTS EN VIU.

Proposta 1: *El Missioner*

T'imagines que el nou hit de Bad Bunny parlés sobre l'estafa de les preferents? T'imagines que Dua Lipa o Black Pink publicuessin un videoclip sobre la consciència de classe o sobre la crisi del 2007? T'imagines que Ed Sheeran abandonés el seu amor romàntic per un moment i dediqués una balada a les pensions? Segurament no. El videoclip mainstream, el producte audiovisual més consumit pels joves de tot el món, actua de colonitzador cultural exportant valors com el racisme, el classisme, l'aporofòbia, la gordofòbia i la dictadura de l'estètica, la sexocràcia, l'amor com a mercaderia i, en definitiva, el capitalisme més perjudicial.

Amb música en directe, text, moviment i projeccions, El Missioner reflexiona des de la ironia sobre aquests valors i entramats de la indústria musical, per prendre'n consciència i deconstruir-los. Prometem no avorrir-te encara que parlem, potser, de product placement o d'altres possibilitats d'organització social o, fins i tot, sostinguem que els videoclips són una arma de submissió massiva. Ready? Let's Dance!

Fitxa artística

Autoria: Isis Martín i Aleix Fauró

Direcció: Aleix Fauró

Dramatúrgia escènica: Isis Martín

Ajudantia de direcció en pràctiques (IT): Júlia Valdivielso

Interpretació: Esmeralda Colette, Guillem Gefaell, Maria Garrido, Isis Martín i Alba Sáez

Direcció de moviment i coreografia: Patrícia Bargalló

Banda sonora i espai sonor: Clara Aguilar

Disseny de vídeo i projeccions: Francesc Isern

Disseny de llums: A determinar

Espai escènic: Paula Font i Paula González

Disseny de vestuari: Berta Riera

Disseny gràfic: Oscar Llobet

Fotografia: Anna Miralles

Vídeos promocionals: Àlex D. Sala

Producció executiva: Júlia Ribera

Ajudantia de producció: Júlia Barragán

Comunicació: La Virgueria

Gestió econòmica: Maria Sangüesa (IACTA)

Assessorament pedagògic: NUS Cooperativa

Producció: La Virgueria, Grec 2022 Festival de Barcelona, Teatre de Lloret, Fundació Joan Brossa - Centre de les Arts Lliures, amb el suport de la Generalitat de Catalunya (ICEC).

Proposta 2: *Els ossos de Montaigne*

És un projecte de creació escènica al centre del qual volem interrogar-nos sobre el concepte de pausa. La inquietud d'aquest projecte neix de les circumstàncies que vivim actualment, de l'aturada a gran escala que es va produir, en una mena d'efecte dòmino que va posar en quarantena bona part del món. La interrupció del ritme de vida habitual que es va produir va posar en suspens els nostres futurs i ha creat una esclatxa insondable entre allò que creïem que era la nostra vida i això que ha de constituir la nostra vida a partir d'ara. Una esclatxa per on s'han precipitat les nostres creences, la nostra pretesa seguretat i la nostra suposada fortalesa.

Un dels aspectes singulars de la proposta rau en la voluntat d'unir la filosofia i el teatre. Podem dir que seguim una línia que s'interessa en trencar barreres entre diferents àmbits del coneixement per reflexionar sobre aquelles coses que tenen una relació directa amb el nostre present (temps d'espera, suspensió, incertesa, pausa) i de quina forma el teatre (en totes les seves possibilitats) pot acollir el pensament i la paraula filosòfica per fer-ne acció dramàtica. La idea és compondre una dramatúrgia escènica a partir de fragments de textos filosòfics antics i contemporanis, d'altres textualitats i de materials dramàtics propis.

D'aquí la figura de Montaigne que dóna nom al títol de la peça. Ens centrem en el filòsof Michel de Montaigne perquè ens serveix com a icona de l'aïllament, ja que va retirar-se de la vida pública durant deu anys per escriure els famosos *Essais* on intenta explicar-se a si mateix i trobar quin és el veritable *art de vivre*. A banda de la seva pròpia vida, una notícia que hem trobat sobre les seves restes ens ha dut a inspirar-nos en aquesta figura com a punt de partida per a la peça: la troballa d'unes restes al soterrani del Museu d'Aquitània (a Bordeus) que podrien ser les de l'humanista del segle XVI. Seguint aquesta notícia i el rastre del filòsof volem contruir aquesta peça escènica que combinarà materials de textualitat diversa per interrogar-nos sobre el concepte de pausa -del temps que s'atura bruscament, o del temps *entre*, el temps dins d'un parèntesi- produïda per les raons que siguin però tenint present la nostra vivència actual.

L'equip artístic

Direcció: Glòria Balañà Altimira

Dramatúrgia: Sadurní Vergés

Intèrprets: Marina Fullana i Laura Lliteras (Cia Unaiuna) i Clara Mingueza

Veus en off: *en curs*

Coreografia: Cia Unaiuna

Disseny de so: Àlex Polls

Escenografia i projeccions: Alfonso Ferri

Vestuari: Marta Rafa

Ajudanta de direcció: Georgina Surià

Director tècnic: Pau Vila

Fotografia: Aleix Marin

Producció: Xavier González-Escenapart

Una coproducció de Festival Grec de Barcelona, el Teatre Principal de Palma, Escenapart i Associació Elektra, amb la col·laboració de la Fundació Joan Brossa-Centre de les Arts Lliures.

CONTRATACIÓ entre l'Institut de Cultura i la Fundació Joan Brossa per al finançament de les activitats del Centre de les Arts Lliures - Fundació Joan Brossa l'any 2022 (exp. 2432/2022)

Presentem tres eixos d'acció que vincularan els programes i projectes del Centre de les Arts Lliures la temporada 2022-23. Dos d'ells, són temàtics. El tercer té més a veure amb estructures de creació i producció: eix de creació i memòria, eix poètic i eix de producció pròpia. Aquests eixos seran la base sobre la qual es construirà la programació i les maneres de treballar i es combinaran amb l'eix sobre parateatralitats que s'iniciarà a la primavera del 2023. A continuació, dibuixem algunes propostes que es podran veure i tracem les línies d'acció d'altres projectes que encara són incipients per ser detallats.

Des de la Fundació Joan Brossa – Centre de les Arts Lliures, com a institució patrimonial que ens reconeixem, tenim molt clar que una de les funcions públiques que exercim és la de posar a disposició de la societat el llegat i la investigació sobre creació artística i poètica des del passat cap al present.

Joan Brossa forma part d'una generació que posa en dubte la realitat i en crisi les formes de representar-la.

Aquesta generació és lluminosa perquè trenca les coordenades del temps i de l'espai: mira endarrere, cap a les primeres avantguardes, i el que hi veu és el futur. Posar-la al centre és reivindicar el dret a relacionar-nos-hi, a debatre-hi de cara, a imitar-ne la seva actitud indisciplinada i radical.

- P.I.C. (Programa d'Investigació Curatorial):

El Programa d'Investigació Curatorial (P.I.C) és una proposta per impulsar la professionalització de joves artistes i curadores. Neix d'un conveni entre la Sala d'Art Jove de la Generalitat de Catalunya i el nou Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa i té el desig de crear un espai per a la investigació i creació amb artistes i investigadores joves que es volen iniciar en el treball curatorial. A través d'una convocatòria, s'ha triat un equip d'investigadores i artistes format per David Ricart, Alexander Arila i Júlia Zapata que entre els mesos de març i juliol del 2022 hauran treballat dins del context de l'exposició *La invisibilitat del dau. Enric Tormo, impressor i fotògraf*. Durant els mesos d'octubre i novembre del 2022 els espais Ç i B del Centre de les Arts Lliures acollirà una nova exposició/intervenció/site-específic/performance/festival fruit de la investigació duta a terme a partir del material històric vinculat a la figura d'Enric Tormo.

- Residència d'investigació:

Mireia Porqueras i Enric Rodon van ser els guanyadors de la beca de mediació impulsada pel Centre de les Arts Lliures. Això ha implicat que es portés a terme una investigació durant mesos a l'Arxiu Joan Brossa dipositat al MACBA. Entre l'octubre i el novembre es podrà veure a l'espai X del Centre de les Arts Lliures el resultat d'aquesta investigació. La proposta instal·lativa performarà el procés propi de la recerca per explicar com la investigació a l'arxiu acaba essent un procés laberíntic, sisifià, impenetrable a base de capes d'intermediació que fan de barrera i que no permeten arribar al públic ni als investigadors. L'arxiu, i per tant la instal·lació, es convertiran en una fortalesa inexpugnable, en una representació física i ideològica del castell kafkaïa, associada a burocràcies, rigideses i encotillaments frustrants.

- Joan Brossa. La serp viva:

Aquesta mostra permanent a cura de David Bestué està dedicada a la figura i obra de Joan Brossa, poeta que va voler expandir el territori de la poesia seguint un impuls experimental. L'exposició s'articula en tres idees principals: el poeta com algú que registre la realitat -en alguns casos, de manera literal-; el poeta com aquell que investiga les eines amb les quals treballa, és a dir, el propi llenguatge, i, per últim, l'escriptura com un exercici per posar a prova la imaginació, tot buscant un possible punt de fuga en àmbits tan diversos com l'il·lusionisme o el teatre. Sigui en format literari, visual, tridimensional o escènic, Joan Brossa va capturar la paraula pensada, escrita i llegida; la paraula trobada, escoltada i vista, la paraula viva.

L'escriptor i performer Quim Pujol serà l'encarregat d'activar l'exposició a través d'accions dins i fora del marc expositiu que faran que la serp recobri vida. L'espai també contempla la intervenció artística puntual a càrrec d'un poeta encara per concretar.

- La casa sin Bernarda:

Espectacle d'arts en viu que parteix del clàssic de Federico García Lorca i que explica la història sobre el tancament i l'opressió de cinc dones joves i sobre com cadascuna d'elles fa front a aquesta situació. Es tracta de cinc dones que s'enfronten a una guerra interna entre dues forces oposades que lluiten constantment: el seu costat instintiu reclama llibertat i el seu costat social troba subterfugis per poder habitar la norma. Totes reclamen la seva llibertat; quatre d'elles ho fan sense aixecar la veu i una, Adela, ho fa en una guerra cos a cos. Per ella no existeix cap subterfugi, només existeixen el seu instint i la força de la passió, que la fan impermeable a la norma. De fons, ressona l'abast dels llegats familiars i del parany forçosament explosiu que podem trobar en els règims opressors, fonamentalistes i patriarcals del món actual. La lluita d'aquestes dones per transformar la seva situació de tancament obre la possibilitat d'una existència plena de vida.

Espectacle produït per Aleteo Teatro, escrita i interpretada per Alejandra Jiménez Cascón. Es tracta d'una proposta unipersonal amb dues històries que s'entrellacen: la de Carmen, una presa política en època de la Guerra Civil que dona llum a la presó i la de Blanca, una jove actriu en l'època actual que sobreviu fent monòlegs còmics en bars mediocres. El relat camina entre la por i el perdó, entre la desesperació i el somriure, entre la incredulitat i el desig, entre l'humor i la lluita contra els nostres propis monstres.

La metàfora és una de les identitats més clares del Centre de les Arts Lliures, la clau amb la que interpretem el món i el representem. Joan Brossa, en definitiva, era un poeta que aplicava aquest codi a tot el seu procés creatiu. La forma, la disciplina artística, passa a ser un valor més a investigar no cap punt de partida ni d'arribada. Per aquesta raó, és natural que el Centre de les Arts Lliures esdevingui un espai per a la creació poètica en el sentit més ampli del terme.

- Festival poètic urbà (títol per definir)
Amb col·laboració amb Edicions Poncianes es programa un cicle d'actes que dura tres setmanes entre octubre i novembre que activa poèticament l'espai. Aquesta programació poètica posarà en relació els noms següents: Ivette Nadal, Riccardo Massari, Pier Paolo Passolini, Pol Guasch o Adrienne Rich.
- Certamen Art Jove de Poesia Salvador Iborra
Amb la intenció de seguir teixint complicitats per treballar en xarxa, durant el mes de novembre acollirem el Certamen Art Jove de Poesia Salvador Iborra convocat per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'Agència Catalana de la Joventut i l'Institut Balear de la Joventut. Aquest certamen està adreçat a joves escriptors d'entre 18 i 30 anys i, a part del premi i la publicació del poemari a través de l'editorial Viena, es construeix a partir de l'objectiu d'articular un espai de formació horitzontal que faciliti dinàmiques de coneixement, d'interrelació i de debat amb altres escriptors amb diversos nivells de trajectòria professional.
- Escola de poesia rasa
Cursos i tallers per llegir, escriure, dir, escoltar, fer o accionar poesia al marge de les disciplines. Partim de la lectura i de la veu, del cos i de l'acció per crear col·lectivament. Per això hem preparat tallers i grups de treball per investigar amb la paraula, la imatge i l'acció. Raquel Santanera, Maria Sevilla, Oriol Sauleda, Elvira Prado-Fabregat, Laura Vilar, Gabriel Ventura, Rosa Tharrats, Blanca-Llum Vidal, María Salgado, o Casa de Musas són alguns dels encarregats de dinamitzar aquests grups de treball i creació.
- 'R' muda. Instal·lació sonora en homenatge a Gabriel Ferrater
Amb motiu del centenari de Gabriel Ferrater, el Centre de les Arts Lliures acull la instal·lació sonora de Gerard Marsal que recrea el paisatge sonor que acompanyava Gabriel Ferrater a través d'instal·lacions amb precisos muntatges tècnics i delicada proposta estètica.

- El Pagès avantguardista

Guanyador de la primera convocatòria de companyia resident que va convocar el Centre de les Arts Lliures la passada primavera, Joan Baixas presenta l'espectacle *El pagès avantguardista*. Es tracta d'un espectacle de teatre visual amb paraules, imatges, titelles i efectes escenogràfics. Furgant els textos de *Mareperlers i ovaladors* de Perejaume i *La barba de cordills* de Joan Brossa, es vol posar en relleu la influència de les Arts Populars en l'Avantguarda del segle XX, evidenciant la tensió en el món actual entre agrarietat i cosmopolitisme, camp i ciutat. Amb motiu d'aquesta proposta, es teixirà una sèrie de xerrades i intervencions de diferents artistes i col·lectius que treballen a l'entorn d'aquesta tensió: camp i ciutat.

- Convocatòria PostBrossa 2022

A finals d'any es podran veure les tres instal·lacions guardonades per la quarta convocatòria PostBrossa. Aquesta proposta busca promoure la producció en l'àmbit de les pràctiques artístiques contemporànies i alhora participar de l'entramat creatiu que fa possible les pràctiques híbrides. Així doncs, PostBrossa22 presentarà tres propostes que tinguin presència a l'espai singular de l'edifici emblemàtic de la Seca i que alhora podran ser activades amb la presència de públic. Amb una aposta pel format instal·latiu, es valoraran especialment els projectes que s'integrin amb l'arquitectura de l'edifici, que aportin un programa d'accions de caràcter interactiu, que neixin de l'esperit genuí brossià del joc amb el llenguatge i que, finalment, es vinculin amb els eixos de programació de l'espai: memòria, poesia i parateatralitat.

- Publicacions de La Brossa

Iniciada el 2021, Publicacions de La Brossa és una col·lecció de llibres que dona veu a creadors que, de forma conscient o no, practiquen la mateixa llibertat que a Brossa li va permetre transcendir el fet literari per posar en dubte tots els límits, d'una forma indisciplinada, de la creació poètica. Propostes col·lectives, d'autor, poesia, prosa, art document... les formes són diverses però l'esperit lúdic hi és sempre. Enguany, presentarem una col·laboració amb Lo Pardal – Fundació Guillem Viladot que, en forma d'homenatge al centenari de Viladot, implicarà ressuscitar el segell mític de poesia experimental Lo Pardal.

AMB EL SUPORT DE:

